

[Wihjelm.]

sigtet økonomisk politik umulig.“ Det var den socialdemokratiske ordfører så sent som i januar i år.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg finder, der er ét punkt, hvor hr. Kjeld Olesen ikke behøvede at have undskyldt, at man ikke fik alt igennem, som stod i den oprindelige socialdemokratiske skitse, og det er netop dette med dyrtidsportionerne. Hr. Kjeld Olesen kaldte det et offer, at man ikke havde fået ØD. Tvangsopsparingen til hjælp for kapitaldannelsen i dette samfund i en stor, centralt styret fond — hvad er det andet end at fragte lønarbejderne nogle dyrtidsportioner, lade dem betale dem en gang til over skatterne og lægge dem hen i ATP-fonden? Det er den store, centrale fond finansieret ved tvangsopsparing, der er pålagt lønarbejderne ensidigt. Der har vi karikaturen af det ØD, som socialdemokratiet i andre sammenhænge prøver at give et pænere ansigt. Den lønramme, der er lagt, vil uundgåeligt betyde en kraftig reallønsnedgang, og ikke mindst, når det samtidig erindres, at der er galoperende huslejestigninger, at alle de planer, som boligministeren i månedsvis har lavet PR for i radio, tv og dagspressen, om, at nu arbejder han på at sikre en rolig optrapning, en huslejudvikling, som både i den ene og den anden boligsektor ikke løb hurtigere end indkomsterne, og dette måtte være forudsætningen, hvis man ville drive indkomstpolitik, at alle disse elementer er fjernet i de forhandlinger, der har været om den socialdemokratiske skitse. Der er intet om en nedsættelse af aftrapningen og rentesikringen i det almennyttige byggeri. Der er intet loft over de huslejestigninger, som følger af den omkostningsbestemte leje. Det er væk fra skitsen. Og over for disse elementer af en indkomstpolitik står, at der ikke konkret er aftalt nogen bremse på kapitalgevinsterne, og at der fortsat og udvidet skal gives støtte til privatkapitalen på alle leder og kanter.

Besparelserne, der er skitseret, betyder som tidligere en omlægning fra det kollektive til det private forbrug, som man påtvinger befolkningen. Selv om den måske ønskede det kollektive forbrug, må den ikke det; det skal køres over i privatforbruget til støtte for de virksomheder, der producerer til privat forbrug.

Det er i strid med al viden, når man foregiver, at dette skulle fremme beskæftigelse og reducere betalingsunderskuddet. De seneste tal for sammenhængen mellem disse ting, tal, der er fra 1975 og altså ikke kan påstås at være fra en situation, der er ganske fremmed for den, vi står i nu, viser, at ved samme beløb offentligt forbrug eller alternativt privat forbrug vil beskæftigelsen blive dobbelt så stor, når det er et offentligt forbrug, som ved et privat forbrug, medens importen vil blive 4 gange så stor, hvis det er et privat forbrug sammenlignet med, hvis det var et offentligt forbrug, der var tale om.

Det er endvidere påvist, senest af gruppen Socialistiske Økonomer, at det ville være muligt i meget høj grad at fjerne arbejdsløsheden, uden at det gav i hvert fald en drastisk forøgelse af betalingsunderskuddet, noget i størrelsesordenen en halv milliard kr., altså noget meget småt i forhold til det, man i forvejen opererer med. Det er endelig demonstreret med klare eksempler i nogle af de ting, VS har lagt frem i de såkaldte energipolitiske beskæftigelsesforslag, at der var andre veje, der i højere grad — det er et meget vagt udtryk i denne sammenhæng — satte fokus på beskæftigelsen.

Hvad besparelserne angår, har vi også anvist andre steder. Man kunne den dag i dag hente de resterende 790 mill. kr. fra den tåbelige og asociale omkostningsdæmpende ydelse, som hver eneste måned gives til arbejdskøberne. Der er 7 rater tilbage af de 12, det er 790 mill. kr. Det er besparelser, som ikke har noget asocialt sigte som de andre, man foreslår her, og som skæpper betydelig mere i kassen end de småting, man har fundet på. Afgifterne har jeg sagt vil yderligere formindske reallønnen og købekraften og derved uundgåelig skabe øget arbejdsløshed.

De skattelettelser, der er tale om, de 675 mill. kr., som i øvrigt først kommer til næste år, skal modsvare en dyrtidsudhuling på adskillige milliarder kroner, afgiftsstigninger på 5 mia kr., offentlige besparelser, og det vil i sidste instans sige forhøjelse af de kommunale skatter og af taksterne på 2 mia kr. Deroverfor byder man på skattelettelser på 675 mill. kr. Vi har hørt statsministerens PR-nummer om, at det i virkeligheden skulle være et reelt tal på halvanden milli-